

DARMO 1/2 ROUTI - XI.

Sobota, 22. září 2018

11. Zrada. Máj milovaná manželka z Paříže domů na pouhých čtyřech dnech, které navěc utekly jako voda. Jolankou nadělily, už zase stáhl mezi dvěma a májval nám na rozloučenou. Bylo mi smutno, ale já-kala jsem si, že už to nám, jak vydrží-mě. Hlavně se mi v, jak nechtělo být o prázdninách doma. Už kvůli Vladimírovi, ze kterého od našeho incidentu dost nepříjemně pocít. Domluvila jsem se proto s bratrancem Jirkou, že strávíme až do jejich statku v Netkovicích.

V nejbližších dnech jsem zařídila vše, co bylo třeba, abych mohla odjet aspoň na měsíc z města. Ještě pár dní a byly jsme s Jolankou připraveny vyrazit. Tedy nejen s Jolankou, ale samozřejmě i s Oliverem a s Cecilkou. Když jsme venku Olivera v parku, potkaly jsme ošetřovatelku od Michala z divadla.

„To jsem ráda, paní Heleno, že vás vidím,“ řekla jí v úsměvu. „Buďte tak laskaví a vyřídíte manželovi, aby se za mnou stavil ještě předtím, než odejde.“

„Tak to je smůla, pane,“ řekla jí, „Michal odjel už před dvěma dny.“

„Jak to? Vždyť Iveta Stránská byla ještě dnes ráno v divadle.“

„Stránská? Chvilku trvalo, než došlo, co jsem vlastně slyšela.“ „Oni jeli do Paříže spolu?“

„Copak vy jste to nevěděly, pane? Zbořila se. Když viděla, že stojím jako opátená, rychle se rozloučila a pospíchala ode mě pryč.“

Sedla jsem si na nejbližší lavičku, protože se mi začaly třást nohy. Jolanka házela na trávě Oliverovi máček. Dávala jsem se na ně a myšlenky se mi na chvíli úplně zastavily. Tak proto musel jet Michal bez nás. Kdesi uvnitř to bolelo, moc to bolelo.

„Mami, pojďme už,“ zatahala mě Jolanka za rukáv.

Nadechla jsem se zhluboka a pokusila se o úsměv: „Jdeme, holčičko. Už musíme má-t hlad, víš? Kde je Oliver?“

â€žTam Ä•uchÄ•j, â€œ ukÄ•jzala ruÄ•iÄ•kou.

HvÄ•zdla jsem na prsty a Oliver

vystÄ•elil z kÄ•ovÄ•- jako Ä•ipka. Hnal se ke mnÄ•, ale vÄ•as nezabrzdil a prudce mi vrazil do nohy. Michal se mu vÄ•dycky smÄ•il, Ä•e mÄ•j zavzduÄ•inÄ•nÄ• brzdy. TentokrÄ•t jsem vÄ•jak nebyla na nÄ•iraz pÄ•ipravenÄ•j a do reality mÄ•j vrÄ•tila prudkÄ•j bolest v kolenÄ•. No to mi jeÄ•itÄ• schÄ•izelo. DomÄ•jsem se dobelhala vÄ•elijak, ale na doktora to naÄ•itÄ•stÄ•- nebylo. StaÄ•ilo pouÄ•Ä•t mast a elastickÄ• obinadlo, kterÄ•m jsem koleno pevnÄ• stÄ•ihla.

Co kdyÄ• zbyteÄ•nÄ• panikaÄ•m?

TÄ•eba spolu jeli jen pracovnÄ• a Michal mi o tom neÄ•ekl, protoÄ•e vÄ•dÄ•l, Ä•e bych na jeho bejvauku Ä•Ä•rlila. MoÄ•nÄ•j bych mu mÄ•la zavolat a udÄ•lat si jasno. Tu myÄ•lenku jsem rychle zavrhl. Bude lepÄ•Ä•-, kdyÄ• se napÄ•ed uklidnÄ•m a vÄ•jechno si rozmyslÄ•m.

Pak mÄ• nÄ•co napadlo. VytÄ•ihla

jsem ze zÄ•suvky pÄ•ir divadelnÄ•ch programÄ• a poloÄ•ila je na stolek. Jak jsem pÄ•edpoklÄ•dala, Jolanka si je za chvÄ•li zaÄ•ala prohlÄ•Ä•et. Jmenovala tety a strejdy, kterÄ• znala a pak ukÄ•jzala na lvetu StrÄ•jnskou: â€žMaminko, podÄ•vej, tady je ta teta, co s nÄ•mi byla v ZOO.â€œ

Tak to je jasnÄ•. Kdo vÄ•-, jak

dlouho uÄ• to trvÄ•j. Jako robot jsem vÄ•jechny nakrmila a uloÄ•ila jsem Jolanku do postele. Potom jsem dlouho sedÄ•la v jÄ•delnÄ• s nohama poloÄ•enÄ•ma na druhÄ• Ä•idli. Oliver si lehl pode mÄ• na zem a obÄ• koÄ•ky se mi uvelebily na klÄ•nÄ•. UklidÄ•ovalo mÄ•, kdyÄ• jsem hladila jejich hebkÄ• koÄ•Ä•Ä•ky. UvaÄ•ovala jsem o tom, kde se stala chyba. MoÄ•nÄ•j v tom, Ä•e mÄ•l Michal pÄ•Ä•liÄ•j velkou volnost. NevyptÄ•vala jsem se poÄ•Ä•d, kam jde a kdy pÄ•ijde. Doma jsem na nÄ•j byla milÄ•j, tak snad nemÄ•l dÄ•vod utÄ•kat schvÄ•lnÄ• z domu, aby nemusel poslouchat nÄ•jakou semetricku. PÄ•ipadalo by mi poniÄ•ujÄ•cÄ•- ho kontrolovat a bÄ•t mu vÄ•Ä•nÄ• v patÄ•ich. SÄ•izela jsem na vzÄ•jemnou dÄ•vÄ•ru, ale zÄ•ejmÄ• bylo tÄ• svobody aÄ• moc. Je potom pÄ•Ä•liÄ•j snadnÄ• zneuÄ•t situace.

ZvÄ•Ä•tnÄ•-, Ä•e mÄ• to nikdy

nenapadlo. Byla jsem spokojenÄ•j a pÄ•esvÄ•Ä•enÄ•j o naÄ•Ä•- vzÄ•jemnÄ• IÄ•sce. Ale s Ä•Ä•m nebyl spokojenÄ•j Michal?

Co jsem udÄ•lala Ä•ipatnÄ•j?

Z oÄ•Ä•- mi vyhrkly slzy. DlouhÄ•j

plÄ•Ä• mi pÄ•inesl Ä•levu a naÄ•itÄ•stÄ•- takÄ• velkou Ä•navu. DÄ•ky tomu se mi podaÄ•ilo celkem klidnÄ•j usnout. RÄ•jno uÄ• jsem vidÄ•la vÄ•jechno v trochu jinÄ•m svÄ•tle. PÄ•estala jsem nesmyslnÄ•j hledat vinu u sebe a zaÄ•ala jsem bÄ•t na Michala pÄ•Ä•knÄ•j naÄ•tvanÄ•j.

Jako sprÄ•jvnÄ•j Ä•Ä•enskÄ•j jsem se potÄ•ebovala nÄ•komu svÄ•Ä•it, tak jsem zavolala

Natálie, jestli by se nemohla zastavit, ať se potvrdí doktorovi. Za chvíli přijela a rozhlédla se, která z vás má problém. Pak se vjímá, ať se pokusí vjít.

Že tě bolí noha a volá veterináře?

Ale ne, vždyť je tentokrát na duši, tak tě volám jako svého soukromého psychologa."

Když jsem jí řekla, co se stalo, chvíli přemýšlela. Že to nic neznamená, Heleno, ať se nepovzdává.

Ale nepropadáš ti to moc pravděpodobně, ať? Co máš teď dlat?

Zavolej mu a zeptej se ho rovnou. Aspoň budeš v dlat, na čem jsi.

Do toho se mi právě nechce. Možná mám strach z pravdy, ale na druhou stranu nechci poslouchat nějaké věci a vytáčky. Nechci s ním mluvit vůbec.

Stejně ti bude volat.

Tak nebudu brát telefon, trvala jsem na svém.

Bude mít strach a začne šápnout po známých, ať nám tla Natálie.

Jen ať si dá láh starosti přímě tady idylce s milenkou.

V tom přepadě se seber a odjeď na statek, jak jsi to měla v plánu. Nic ti nepomůže tak, jako po dně fyzické práce. Tady budeš jen sedět a trápit se.

Udělal jsem to přesně tak. Jarmila slábla, ať se zase bude krmit ať s Matěškem, její naložila dlat, psa,

klec s Cecilkou a pÅ™esunuli jsme se na statek do Netkovic. Tohle mÅ™sto mÅ™ vÅ™dy pÅ™Å™jemnÅ™ vrÅ™tilo do dÅ™tstvÅ™. Moc vÅ™cÅ™ se tu od tÅ™ doby nezmÅ™nilo.

KdyÅ™ mÅ™ pÅ™estalo bolet koleno, hned jsem byla pÅ™idÅ™lena ke konÅ™m, kde zrovna chybÅ™la pomocnÅ™j ruka. Po letech, kterÅ™j jsem v mlÅ™dÅ™- strÅ™vila na jÅ™zdÅ™nÅ™, mi to pÅ™miÅ™lo vÅ™ce neÅ™ vhod.

Jolanka si naÅ™la nejvÅ™tÅ™-ho kamarÅ™da v Albertovi, coÅ™ byl ochoÅ™enÅ™ laboratornÅ™ potkan. MoÅ™nÅ™ proto, Å™e byl ze vÅ™ech mÅ™stnÅ™ch zVÅ™at nejmÅ™nÅ™. Sotva posnÅ™dala, uÅ™ ho tahala z klece a celÅ™ den ho rÅ™znÅ™ poponÅ™jela, krmila, hladila, ale hlavnÅ™ mu poÅ™Å™id nÅ™co vyprÅ™vÅ™la. ObÅ™as mi ho pÅ™inesla a to pak na mÅ™ chvÅ™li koukal svÅ™ma korÅ™ilkovÅ™ma oÅ™kama, potom mi vylezl na rameno a schoval se mi pod vlasy.

ZÅ™ejmÅ™ se cÅ™til bezpeÅ™nÅ™ a navÅ™c mÅ™l dobrÅ™ pÅ™ehled, tak se mu tam lÅ™bilo. Zato mnÅ™ se to nelÅ™bilo vÅ™bec. Za prvÅ™ mÅ™ strÅ™nÅ™ lechtal tenkÅ™mi ostrÅ™mi drÅ™jpkly, kdyÅ™ poÅ™Å™id pochodoval z jednoho ramene na druhÅ™, a pak hlavnÅ™ ten dlouhÅ™ holÅ™ ocas. PÅ™iznÅ™vÅ™m, Å™e mi Å™el poÅ™Å™dnÅ™ mrÅ™jz po zÅ™dech, kdyÅ™ mi s nÅ™m jezdil po kÅ™Å™i.

Å™Tak se mi zdÅ™, Å™e si budete muset vzÅ™t Alberta domÅ™, Å™e smÅ™j se bratranec Jirka, kdyÅ™ chvÅ™li sledoval Jolanku.

Å™Tak to by nesmÅ™l mÅ™t ten strÅ™nÅ™ ocas. VÅ™dyÅ™ vypadÅ™j jako Å™Å™Å™ala, kterÅ™j si Å™ije vlastnÅ™m Å™ivotem.Å™

Å™ProÅ™ strÅ™nÅ™? PodÅ™vej se, jak se s nÅ™m Å™ikovnÅ™ pÅ™idrÅ™uje a vyvaÅ™uje tÅ™lo. A uÅ™ jste holky vidÅ™ly, jakÅ™m zpÅ™sobem baÅ™tÅ™- piÅ™kot? Ne? Tak se pojÅ™te podÅ™vat.Å™

StrÅ™il Alberta do klece, vytÅ™hl z kapsy kulatÅ™ dÅ™tskÅ™ piÅ™kot a dal ho panÅ™kujÅ™cÅ™mu hlodavci. Potkan mÅ™j pÅ™ednÅ™-nohy opatÅ™eny dlouhÅ™mi tenkÅ™mi prstÅ™ky, do kterÅ™ch vÅ™echno bere a kterÅ™ vypadajÅ™, jako miniaturnÅ™ lidskÅ™ ruÅ™iÅ™ky. Odnese si pamlssek do kouta, tam si polosedl nebo pololehl na zÅ™da, hlavu opÅ™mel o klec, piÅ™kot chytil do tÅ™ch ruÅ™iÅ™ek jako volant a opÅ™mel si ho o bÅ™micho.

Potom rychle hlodal poÅ™Å™id na stejnÅ™m mÅ™stÅ™, ale s Å™volantemÅ™ to Å™il dokola, takÅ™e se rychle zmenÅ™oval, aÅ™ z nÅ™j zÅ™stal jen malÅ™ drobek.

MezitÅ™m pÅ™miÅ™la jeÅ™tÅ™ Jirkova manÅ™elka Vlasta, nesla pro zrnÅ™nu tenkou slanou tyÅ™inku a povÅ™dÅ™: Å™TeÅ™ se podÅ™vejte na tohle, aÅ™ vidÅ™te, co je to za chytrÅ™ka. Nebude ji Å™rÅ™t, ale schovÅ™ si ji do svÅ™ho domeÅ™ku.Å™

Albert chytil tyÅ™inku uprostÅ™ed do tlamiÅ™ky a bÅ™Å™el s nÅ™ k domeÅ™ku, kterÅ™ vÅ™jak mÅ™l jen malÅ™ kulatÅ™ vchod, takÅ™e s tyÅ™kou neproÅ™el. PoloÅ™il ji, chvilku pÅ™emÅ™jlel a pak ji rychle na tÅ™ech mÅ™stech pÅ™ehlodal a kaÅ™dÅ™ dÅ™l zvlÅ™jÅ™ uÅ™ lehce nastÅ™hoval do domeÅ™ku.

â€žJá jsem slyšela, že jsou
potkání chytá, ale že a takhle, že asla jsem.

â€žAle ze začátku se s tou
tyinkou dost nabáhal, než to takhle vymyslel. Jen je zvláštní, že vadycky to
nejdávěve aspoň jednou vyzkoušá, jestli ji nepronese celou a pak si teprve
vzpomene, že ji má; nalámat, že ekla Vlasta a vzala do náruče- velkou orientá-
koáku, která pozorovala Alberta s námi.

â€žNebojíte se, že ho zakousne?â€œ

Jirka zavrtá hlavou: â€žPředstav
si že ne, nám to bylo tak divné, ale když jsem tihle laboratorně potkání asi
nějak nevná, nebo co, proto že po něm šádně nejde. Tuhle jsme mu dokonce
stráili až do klece, a nic. Přitom myši lově- normálně. Netuám pro, ale je to
tak.â€œ

Oliver dostal k šádě-
přidělu pouze předně- zahradu, proto že na dvoě a na další- zahradě přebávala
smečka bernských salašnických psů, kteří- pouštěli hrázu, kdykoliv ho zahlídli.
Byli celkem štyři. Pes Vilda, v šá-cě- předes sedmdesát kilo a tři fenky. Dvě chovně
a pak drobná Aranka, kterou jim bylo láto utratit, když se zjistilo, že je jako
šitě- neprodejná kvěli vrozeně vadě kyšá-. Záškala jsem si je hlavně- tím, že
jsem po věrech trpělivě- šesávala jejich hustě košáichy. To milovali, ale
všájinou se chtěli šesat všichni naráž, tak to bávala docela tláenice.

Michal nákolikrát volal a psal,
ale já jsem nereagovala. Pak mu záměm nákdo šekl, že jsem v Netkovicě- ch, tak
si sehnal ššlo na Jirku a zavolał na jeho mobil. Zrovna jsme seděli na verandě
u kávě.

â€žJasně, je tady, že vydrá, hned ti ji dá, že šš- kal Jirka do telefonu a ve mně
hrklo.

Samozáměm šem se přš- buznám o
ššdněm problěmu mezi mnou a Michalem nezměnila. Co teš? Kdyš to šš- pnu, bude to
hloupě a ššně se budou ptáit. Ale co mu teš- máim, kruci, šš- ct? No, aspoň to
budu má- t za sebou.

â€žHalá!â€œ

â€žTady Michal, proš- mi, proš- m šš, nebereš telefon? Máš- šš- mi to ná- jak vysvěštit?
Jsi věbec normálně-, Heleno?â€œ

â€žCos potšš- eboval?â€œ zeptala jsem se klidně.

â€žJá se z tebe zbláznil, copak tě nenapadlo, že o vší mém strachu jsem kámel Michal.

Chvil jsem mlčela a pak jsem se zeptala: â€žJsi v Paříži s Ivetou?â€

â€žCože? Kdo ti něco takového řekl?â€

â€žJsi v Paříži s Ivetou?â€ zopakovala jsem dotaz.

Po delší pauze ti je odpověď: â€žAno, ale!â€.

â€žV tom pád se spolu u nás nemáme o něm bavit, jsem ho a ukončila hovor.

Jirka s Vlastou zarážena koukali. Ve mně se všechno tě slo, ale zvládl jsem jim celkem klidně oznámit, že Michal odjel na pátý roku do Francie se svou milenkou.

â€žCo budeš dělat?â€ řekla Vlasta.

Než jsem stála něco odpověď, ozval se hrozný kámel a řekne. Na verandu vběhla moje starší teta, Jirkova maminka, lomila rukama a hystericky kámel, ať mu nebylo rozumět.

Pak chytila Jirku za ruku a těhla ho k hospodě skálem stnostem, které byly mezi domem a dvorem. Vádycky jim pákali â€žÁjopyâ€ nebo â€žÁjopyâ€. Nechápavě jsme s Vlastou zrály. V nás sledujcí chvil se ozvalo Jirkovo volání: â€žVlasto, nepoučej sem Helenu!â€

To mě polekalo a hned jsem byla na nohou: â€žKde je Jolanka? Joli!â€

â€žHraje si v kuchyni s Albertem, neboj se, jsem těkla Vlasta, která páskoila a pro jistotu mě držela za ruku. â€žPojď, pájdeme tak ráději do kuchyně, jsem strkala mě do dveří.â€

Za chvíli se vrátil Jirka, a tvářil se nešťastně.

â€žCo se stalo?â€ zeptaly jsme se těm souasně.

â€žMáti zapomněla zavazet dvě na dvůr a Oliver se dostal k beráčkům.â€

â€žKde je? Co se mu stalo? Co mu udÄ›lali?â€™ vyskoÄ›ila jsem ze Å¼idle.

Jirka mÄ› chytil pevnÄ› do nÄ›ruÄ›e
a Å™ekl: â€žNechoÄ› tam, je to smeÄ›ka, nedali mu Ä›janci a v momentÄ› ho roztrhali na
kusy.â€™

UdÄ›lalo se mi Ä›patnÄ›.

MIA KOBOSILOVÄ›